

Arrest

nr. 178 619 van 29 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 10 november 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen in oktober 2011 België zijn binnengekomen samen met hun twee kinderen, dienden op 3 oktober 2016 een asielaanvraag in. In 2013 werd hun derde kind geboren te Antwerpen.

1.2. Verzoekers dienden in 2013 twee keer een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Deze aanvragen werden geweigerd. Verzoekers dienden een beroep in bij de Raad tegen de tweede weigeringsbeslissing.

1.3. Op 20 september 2016, na een politiecontrole, werd ten aanzien van verzoekers de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot afgifte van een inreisverbod.

1.4. Op 3 oktober 2016, na de indiening van de asielaanvraag, werd ten aanzien van verzoekers de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker en de beslissing tot vasthouding.

1.5. Op 26 oktober 2016 nam de Commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissingen, die verzoekers ter kennis werden gebracht op 26 oktober 2016, zijn de bestreden beslissingen.

De beslissing genomen ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 03/10/2016

Overdracht CGVS: 13/10/2016

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 52/2, §2 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat bij voorrang een beslissing wordt genomen.

U werd gehoord op 18 oktober 2016 van 9u20 tot 12u00 en van 15u04 tot 15u49 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Albanees machtig is. Uw advocaat, meester Suzanne Van Rossem, was aanwezig vanaf 9u33.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Krajk en bent u Kosovaars staatsburger. U bent tevens in het bezit van een Servisch paspoort. U verklaarde een geboren en getogen moslim te zijn. In 2011 wou u zichzelf bekeren tot het christendom – tot op heden bent u evenwel nog niet bekeerd – naar aanleiding van de nieuwe islamitische regels die door buitenlandse NGO's en nieuwe imams doorheen Kosovo werden verspreid en waarmee u niet akkoord ging. Dit had onder meer tot gevolg dat uw vrouw discriminerende opmerkingen kreeg, zowel door haar vriendinnen als door haar leerlingen in de klas aan wie ze les gaf. U gebood haar om te stoppen met werken. In 2011 werd door één van de nieuwe NGO's een betoging georganiseerd in uw gemeente. De imam nam het woord en na gesproken te hebben over de nieuwe regels, zei hij dat de Kosovaren verplicht waren om hun islamitische broeders in Irak en Syrië te gaan helpen. Op het einde van zijn betoog vroeg hij aan zijn luisteraars wie van hen niet akkoord was met deze nieuwe regels. Na de demonstratie nam u het woord en zei u, klaar en duidelijk voor alle aanwezigen, dat u niet wenste dat de jongeren naar Irak of naar Syrië moesten trekken om er te gaan strijden. Het publiek bleef stil, maar de imam repliceerde hierop dat u niet had mogen opdagen op de betoging. Na deze gebeurtenis kwamen er bedreigingen aan uw adres. U werd herhaaldelijk gebeld door onbekende personen die gebruik maakten van anonieme telefoonnummers. Tevens ontving u een dreigbrief. Telkens werd er gesteld dat u tegen de nieuwe regels was en tegen de verplichting om te gaan strijden in Irak of Syrië. Ze vroegen u om in het openbaar uw spijt te gaan betuigen omwille van uw uitspraken. Indien u dit niet zou doen, zouden u en uw kinderen vermoord worden. Eenmaal heeft u naar de politie gebeld om hulp te vragen. Deze antwoordde slechts dat het uw keuze was om van godsdienst te veranderen en dat u daardoor uw eigen problemen heeft veroorzaakt. Omdat de bedreigingen aanhielden, nam u hierna het besluit om te vluchten uit Kosovo. U vertrok eind september 2011 samen met uw vrouw en uw twee oudste kinderen en kwam hier op 3 oktober 2011 aan. Op 17 april 2013 werd uw jongste dochter geboren, E.(...). Twee dagen voordien, op 15 april 2013, had u een regularisatieaanvraag ingediend, gebruikmakend van het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 23 augustus 2013 onontvankelijk verklaard. Op 25 oktober 2013 diende u een tweede gelijkaardige aanvraag in, waarin op 22 november 2013 opnieuw een onontvankelijkheidsbeslissing werd genomen. Op 20 september 2016, nadat u en uw echtgenote bij een politiecontrole in Antwerpen van jullie vrijheid werden beroofd, ontvingen jullie het bevel om het grondgebied te verlaten. Op 3 oktober 2016 diende u alsnog een asielaanvraag in. Bij een eventuele terugkeer naar Kosovo vreesde u vermoord te worden door de radicale groeperingen die banden hebben met personen in Syrië. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u uw Kosovaars en Servisch paspoort, uw Kosovaarse identiteitskaart en uw Kosovaars rijbewijs neer.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen, van de elementen in uw administratief dossier alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst dient besloten te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 3 augustus 2016 werd Kosovo vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet gedaan.

Vooreerst kan erop gewezen worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu. U verklaarde reeds begin oktober 2011 in België te zijn aangekomen, daar waar uw asielaanvraag pas werd ingediend op 3 oktober 2016. U diende in 2013 weliswaar twee regularisatieaanvragen in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Gezien uw stelling dat u vreest vermoord te worden in uw land van herkomst, is het indienen van een asielaanvraag of, met andere woorden, een vraag tot internationale bescherming, de aangewezen procedure. Gevraagd naar de reden waarom uw en uw echtgenote enkel een regularisatieaanvraag ingediend hebben en zolang gewacht hebben om een asielaanvraag in te dienen antwoordden u en uw echtgenote slechts dat andere Albanezen jullie verteld hadden dat een regularisatieaanvraag en een asielaanvraag op hetzelfde neerkomt (CGVS, p. 20; CGVS echtgenote, p. 13). Deze uitleg is geenszins aannemelijk gezien uw eerste regularisatieaanvraag dateert van april 2013, anderhalf jaar na uw aankomst in België. Bijgevolg, gesteld dat jullie in de waan gelaten werden dat deze procedures gelijkaardig zijn, is het enorm bevreemdend dat u nog ongeveer anderhalf jaar wachtte om bescherming in te roepen. Bovenstaande bevindingen doen alvast afbreuk aan de door u gestelde vrees om vermoord te worden door de radicale islamitische groeperingen in Kosovo.

Daarnaast kan er enigszins getwijfeld worden aan jullie wens zich tot het katholicisme te bekeren. U verklaarde in dit verband in 2011, i.e. ongeveer vijf jaar geleden, besloten te hebben zich te bekeren. Uw echtgenote verklaarde in 2008 of 2009 besloten te hebben zich te bekeren. In dit opzicht is het enigszins opvallend dat uit jullie facebookaccount hoogstens blijkt dat jullie enkele islamitische sites hebben geliket. Jullie liketen daarentegen geen enkele katholieke of christelijke site. Dat er getwijfeld kan worden aan jullie verlangen om zich tot het katholicisme te bekeren, blijkt tevens uit het feit dat jullie anno 2016 nog steeds niet daadwerkelijk tot het katholicisme zijn bekeerd (CGVS, p. 4-5; CGVS echtgenote, p. 3). Aangezien er aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw bekering getwijfeld kan worden, kan er eveneens getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van jullie problemen ten gevolge van deze bekeringswens. Dit wordt bevestigd door een ernstige tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen. Uit jullie regularisatieverzoek d.d. 6 april 2013 blijkt dat uw ouderlijke huis verscheidene malen het voorwerp was van vernieling en braak sinds uw vertrek uit Kosovo ten gevolge van uw bekering. Op het Commissariaat-generaal gaf u evenwel aan dat uw ouders geen problemen kenden (CGVS, p. 5; p. 17; CGVS echtgenote, p. 9).

Bovenstaande vaststellingen tasten uw geloofwaardigheid aan.

Hoe dan ook dient er vastgesteld te worden dat u geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat jullie voor de door jullie aangehaalde problemen, met name de doodsb bedreigingen die u ontving naar aanleiding van uw non-conformisme aan de nieuw opgelegde regels door de imams en de buitenlands NGO's, geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een terugkeer naar Kosovo in het geval van eventuele toekomstige problemen zou kunnen doen – op de

hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige nationale autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, opdat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke van hem of haar te mogen verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u geenszins gedaan heeft. U verklaarde weliswaar naar aanleiding van de meerdere telefonische bedreigingen die u ontving – er waren er volgens u meer dan tien – eenmaal telefonisch de Kosovaarse politie gecontacteerd te hebben. Er werd u echter gemeld dat u de problemen zelf veroorzaakt heeft, waardoor u ze zelf maar moest oplossen (CGVS, p. 11-14). Hieraan kan echter geen enkel geloof gehecht worden. Uw echtgenote verklaarde immers, in tegenstelling tot u, dat u vertelde dat u, telkens u een dreigetelefoon ontving, de politie opbelde om hiervan melding te maken. De politie hield echter geen rekening met de telefoontjes, want ze vond dat jullie alles zelf veroorzaakt hadden (CGVS echtgenote, p. 10). Geconfronteerd met uw verklaringen, herhaalde uw echtgenote dat u gezegd had dat u telkens de politie contacteerde. Ze veronderstelde dat u haar misschien wenste gerust te stellen (CGVS echtgenote, p. 14). Dat een eventuele leugen van uwentwege in verband met uw contacten met de politie voor uw echtgenote op een of andere manier een geruststellend effect zou hebben, aangezien uit jullie verklaringen blijkt dat de politie niets ondernam en dat de politie jullie zelfs zei dat jullie jullie problemen zelf veroorzaakt hadden en dus zelf moesten oplossen, kan slechts moeilijk overtuigen. Jullie beweerde contactmomenten met de politie hebben jullie dan ook geenszins aannemelijk gemaakt. Voorts heeft u ook geen beroep gedaan op een advocaat of andere stappen ondernomen om bescherming te verkrijgen van de Kosovaarse autoriteiten (CGVS, p. 14-15; CGVS echtgenote, p. 11-12). U verklaarde in dit verband onder meer dat u geen enkel vertrouwen had in het functioneren van de Kosovaarse politie (CGVS, p. 10). Nochtans blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze op afdoende wijze actie onderneemt. Niettegenstaande de politie moeite heeft met het bestrijden van complexe misdaden, wat volgens de Europese Commissie te wijten is aan een zwakke informatiegestuurde politiezorg, oordeelt de Europese Commissie dat de onderzoekscapaciteit van de politie over het algemeen goed is. Voor alle etnische groepen worden de wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging gegarandeerd. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie en los van enige inmenging behandeld. Eveneens besteedt de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Verder dient gewezen te worden op de mogelijkheden die elke burger in Kosovo heeft om klacht in te dienen in geval van een ongeoorloofd politieoptreden. Dit kan bij de Kosovaarse politie, het politie-inspectoraat van Kosovo, de ombudsman en de OSCE. Dergelijke klachten hebben reeds geleid arrestaties, schorsingen en overplaatsingen. Tot slot blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat de godsdienstvrijheid door de autoriteiten wordt gerespecteerd en dat de Kosovaarse autoriteiten de door u gestelde radicalisering wel degelijk ernstig nemen en ook daadwerkelijk optreden tegen ronselaars, moslimextremisten en mogelijke netwerken. Niet alleen werd de wetgeving aangepast, ook heeft de politie in samenwerking met het parket en de geheime diensten reeds meerdere arrestaties uitgevoerd en zijn er strafzaken opgestart tegen groepen die betrokken waren bij de rekrutering van Syriëstrijders. Uw echtgenote verklaarde dienaangaande zelf dat er heel wat imams uit Kosovo werden opgepakt omdat deze de bevolking dwongen bepaalde gedragingen aan te nemen (CGVS echtgenote, p. 13). Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Er dient aldus te worden gesteld dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Kosovo opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was. Van een asielzoeker is het namelijk te verwachten dat, zoals hierboven reeds gesteld, hij eerst alle nationale beschermingsmogelijkheden aanwendt alvorens zich te wenden tot internationale bescherming, quod non.

Bijgevolg blijkt uit uw verklaring niet duidelijk dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen

dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteitsdocumenten bevestigen uw identiteit en uw nationaliteit, waaraan niet wordt getwijfeld.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

De beslissing genomen ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 03/10/2016

Overdracht CGVS: 13/10/2016

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 52/2, §2 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat bij voorrang een beslissing wordt genomen.

U werd gehoord op 18 oktober 2016 van 12u08 tot 12u32 en van 13u54 tot 15u01 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Albanees machtig is. Uw advocaat, meester Suzanne Van Rossem, was gedurende het gehele gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanese afkomstig uit Prizren en Kosovaars staatsburger. U verklaarde sinds 2008 of 2009 uw islamitische geloofsovertuiging achtergelaten te hebben en, net zoals uw echtgenoot, bekeerd te zijn tot het katholieke gedachtegoed, althans in hart en ziel. Door deze ommekeer lieten uw islamitische vriendinnen u links liggen en trok u enkel nog op met uw katholieke vriendinnen. Ook in het uitoefenen van uw baan als leerkracht, kwamen er moeilijkheden omdat de leerlingen geen les wensten te krijgen van een christelijk geïnspireerd persoon. Uw echtgenoot verkondigde in die periode tijdens allerhande samenkomsten ook dat hij tegen alle regels van de islam was en dat hij niet akkoord ging met het feit dat jonge Kosovaren naar Irak en Syrië werden gestuurd om mee te gaan strijden. Als gevolg daarvan – in combinatie met het feit dat u katholieke vriendinnen had, geen hoofddoek droeg en naar feesten ging – werd uw man meermaals telefonisch bedreigd. Telkenmale deelde hij dit mee aan de politie, maar steeds was het antwoord dat hij zelf de oorzaak was van zijn problemen omdat hij zelf de keuze had gemaakt om zich te bekeren tot het christendom. Omdat de bedreigingen aanhielden, nam u hierna het besluit om te vluchten uit Kosovo. U vertrok eind september 2011 samen met uw echtgenoot en uw twee oudste kinderen en kwam hier op 3 oktober 2011 aan. Op 17 april 2013 werd uw jongste dochter geboren, E.(...). Twee dagen voordien, op 15 april 2013 had u een regularisatieaanvraag ingediend, gebruikmakend van het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 23 augustus 2013 onontvankelijk verklaard. Op 25 oktober 2013 diende u een tweede gelijkaardige aanvraag in, waarin op 22 november 2013 opnieuw een onontvankelijkheidsbeslissing werd genomen. Op 20 september 2016, nadat u en uw echtgenoot bij een politiecontrole in Antwerpen van jullie vrijheid werden beroofd, ontvingen jullie een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 3 oktober 2016 diende u alsnog een asielaanvraag in. Bij een eventuele terugkeer naar Kosovo vreest u dat uw echtgenoot vermoord zal worden of dat uw kinderen aangevallen worden.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u uw Kosovaars paspoort, uw identiteitskaart, de paspoorten van uw dochters A.(...) en K.(...) en de geboortebewijzen van al uw drie kinderen neer.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat uw asielaanvraag zich op dezelfde motieven baseert zoals uitgezet door uw echtgenoot A.(...) L.(...). In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

"Op basis van uw verklaringen, van de elementen in uw administratief dossier alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst dient besloten te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de

zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 3 augustus 2016 werd Kosovo vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet gedaan. Vooreerst kan erop gewezen worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu. U verklaarde reeds begin oktober 2011 in België te zijn aangekomen, daar waar uw asielaanvraag pas werd ingediend op 3 oktober 2016. U diende in 2013 weliswaar twee regularisatieaanvragen in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Gezien uw stelling dat u vreest vermoord te worden in uw land van herkomst, is het indienen van een asielaanvraag of, met andere woorden, een vraag tot internationale bescherming, de aangewezen procedure. Gevraagd naar de reden waarom uw en uw echtgenote enkel een regularisatieaanvraag ingediend hebben en zolang gewacht hebben om een asielaanvraag in te dienen antwoordden u en uw echtgenote slechts dat andere Albanezen jullie verteld hadden dat een regularisatieaanvraag en een asielaanvraag op hetzelfde neerkomt (CGVS, p. 20; CGVS echtgenote, p. 13). Deze uitleg is geenszins aannemelijk gezien uw eerste regularisatieaanvraag dateert van april 2013, anderhalf jaar na uw aankomst in België. Bijgevolg, gesteld dat jullie in de waan gelaten werden dat deze procedures gelijkaardig zijn, is het enorm bevreemdend dat u nog ongeveer anderhalf jaar wachtte om bescherming in te roepen. Bovenstaande bevindingen doen alvast afbreuk aan de door u gestelde vrees om vermoord te worden door de radicale islamitische groeperingen in Kosovo. Daarnaast kan er enigszins getwijfeld worden aan jullie wens zich tot het katholicisme te bekeren. U verklaarde in dit verband in 2011, i.e. ongeveer vijf jaar geleden, besloten te hebben zich te bekeren. Uw echtgenote verklaarde in 2008 of 2009 besloten te hebben zich te bekeren. In dit opzicht is het enigszins opvallend dat uit jullie facebookaccount hoogstens blijkt dat jullie enkele islamitische sites hebben geliket. Jullie liketen daarentegen geen enkele katholieke of christelijke site. Dat er getwijfeld kan worden aan jullie verlangen om zich tot het katholicisme te bekeren, blijkt tevens uit het feit dat jullie anno 2016 nog steeds niet daadwerkelijk tot het katholicisme zijn bekeerd (CGVS, p. 4-5; CGVS echtgenote, p. 3). Aangezien er aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw bekering getwijfeld kan worden, kan er eveneens getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van jullie problemen ten gevolge van deze bekeringswens. Dit wordt bevestigd door een ernstige tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen. Uit jullie regularisatieverzoek d.d. 6 april 2013 blijkt dat uw ouderlijke huis verscheidene malen het voorwerp was van vernieling en braak sinds uw vertrek uit Kosovo ten gevolge van uw bekering. Op het Commissariaat-generaal gaf u evenwel aan dat uw ouders geen problemen kenden (CGVS, p. 5; p. 17; CGVS echtgenote, p. 9).

Bovenstaande vaststellingen tasten uw geloofwaardigheid aan.

Hoe dan ook dient er vastgesteld te worden dat u geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat jullie voor de door jullie aangehaalde problemen, met name de doodsb bedreigingen die u ontving naar aanleiding van uw non-conformisme aan de nieuw opgelegde regels door de imams en de buitenlands NGO's, geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een terugkeer naar Kosovo in het geval van eventuele toekomstige problemen zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige nationale autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het

bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, opdat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming.

Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke van hem of haar te mogen verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u geenszins gedaan heeft. U verklaarde weliswaar naar aanleiding van de meerdere telefonische bedreigingen die u ontving – er waren er volgens u meer dan tien – eenmaal telefonisch de Kosovaarse politie gecontacteerd te hebben. Er werd u echter gemeld dat u de problemen zelf veroorzaakt heeft, waardoor u ze zelf maar moest oplossen (CGVS, p. 11-14). Hieraan kan echter geen enkel geloof gehecht worden. Uw echtgenote verklaarde immers, in tegenstelling tot u, dat u vertelde dat u, telkens u een dreigetelefoon ontving, de politie opbelde om hiervan melding te maken. De politie hield echter geen rekening met de telefoontjes, want ze vond dat jullie alles zelf veroorzaakt hadden (CGVS echtgenote, p. 10). Geconfronteerd met uw verklaringen, herhaalde uw echtgenote dat u gezegd had dat u telkens de politie contacteerde. Ze veronderstelde dat u haar misschien wenste gerust te stellen (CGVS echtgenote, p. 14). Dat een eventuele leugen van uwentwege in verband met uw contacten met de politie voor uw echtgenote op een of andere manier een geruststellend effect zou hebben, aangezien uit jullie verklaringen blijkt dat de politie niets ondernam en dat de politie jullie zelfs zei dat jullie jullie problemen zelf veroorzaakt hadden en dus zelf moesten oplossen, kan slechts moeilijk overtuigen. Jullie beweerde contactmomenten met de politie hebben jullie dan ook geenszins aannemelijk gemaakt. Voorts heeft u ook geen beroep gedaan op een advocaat of andere stappen ondernomen om bescherming te verkrijgen van de Kosovaarse autoriteiten (CGVS, p. 14-15; CGVS echtgenote, p. 11-12). U verklaarde in dit verband onder meer dat u geen enkel vertrouwen had in het functioneren van de Kosovaarse politie (CGVS, p. 10). Nochtans blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze op afdoende wijze actie onderneemt. Niettegenstaande de politie moeite heeft met het bestrijden van complexe misdaden, wat volgens de Europese Commissie te wijten is aan een zwakke informatiegestuurde politiezorg, oordeelt de Europese Commissie dat de onderzoekscapaciteit van de politie over het algemeen goed is. Voor alle etnische groepen worden de wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging gegarandeerd. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie en los van enige inmenging behandeld. Eveneens besteedt de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Verder dient gewezen te worden op de mogelijkheden die elke burger in Kosovo heeft om klacht in te dienen in geval van een ongeoorloofd politieoptreden. Dit kan bij de Kosovaarse politie, het politie-inspectoraat van Kosovo, de ombudsman en de OSCE. Dergelijke klachten hebben reeds geleid arrestaties, schorsingen en overplaatsingen. Tot slot blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat de godsdienstvrijheid door de autoriteiten wordt gerespecteerd en dat de Kosovaarse autoriteiten de door u gestelde radicalisering wel degelijk ernstig nemen en ook daadwerkelijk optreden tegen ronselaars, moslimextremisten en mogelijke netwerken. Niet alleen werd de wetgeving aangepast, ook heeft de politie in samenwerking met het parket en de geheime diensten reeds meerdere arrestaties uitgevoerd en zijn er strafzaken opgestart tegen groepen die betrokken waren bij de rekrutering van Syriëstrijders. Uw echtgenote verklaarde dienaangaande zelf dat er heel wat imams uit Kosovo werden opgepakt omdat deze de bevolking dwongen bepaalde gedragingen aan te nemen (CGVS echtgenote, p. 13). Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Er dient aldus te worden gesteld dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Kosovo opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was. Van een asielzoeker is het namelijk te verwachten dat, zoals hierboven reeds gesteld, hij eerst alle nationale beschermingsmogelijkheden aanwendt alvorens zich te wenden tot internationale bescherming, quod non. Bijgevolg blijkt uit uw verklaring niet duidelijk dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteitsdocumenten bevestigen uw identiteit en uw nationaliteit, waaraan niet wordt getwijfeld."

Bijgevolg kan uw asielaanvraag evenmin in overweging worden genomen. De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw paspoort, uw identiteitskaart, de paspoorten van uw dochters Alba en Klea en de geboortebewijzen van uw drie kinderen bevestigen slechts uw identiteit en nationaliteit en deze van uw kinderen, dewelke niet worden betwist.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren aan als volgt:

"De aanvraag van verzoekers werd niet in overweging genomen door het CGVS daar het CGVS meent er geen elementen zijn die aan de orde zijn, die de kans aanzienlijk groter zou maken dat de asielzoekers voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/4 of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/3 in aanmerking komen. Verzoekers zijn van mening dat er wel degelijk sprake is van de nodige elementen en dat hun aanvraag bijgevolg wel in overweging diende genomen te worden.

De Conventie van Genève van 1951 omschrijft een vluchteling als volgt: "Elke persoon die zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit heeft of, indien hij geen nationaliteit heeft, buiten zijn land van herkomst bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of wil inroepen omdat hij vreest voor vervolging omwille van zijn ras, zijn religie, zijn nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep, of zijn politieke overtuiging".

Verzoekers zijn ervan overtuigd dat zij aan deze omschrijving voldoen en begrijpen dan ook niet waarom het CGVS een negatieve beslissing heeft genomen m.b.t. hun aanvraag.

Huidige beslissingen zijn dan ook een schending van de artikels 1 en 2 afdeling A van de conventie.

Dat verzoekers zich met deze beslissing absoluut niet akkoord kunnen verklaren en het volgende wensen te benadrukken:

3.1. M.b.t. de weerlegging en de uiteenzetting van de elementen uit de motivatie van de bestreden beslissing

a) de gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoekers

Het CGVS stelt dat verzoekers niet hebben aangetoond dat zij zich kunnen beroepen op een gegronde vrees voor vervolging en dat er weinig geloof kan worden gehecht aan hun asielrelaas. Met betrekking tot de verklaringen die zij hebben afgelegd, meent het CGVS dat er getwijfeld wordt aan de gestelde vrees, dat er een gebrek aan geloofwaardigheid is en dat er geen overtuigende elementen werden aangehaald.

Verzoekers wensen hierop te reageren.

Verzoekers zijn Kosovo ontvlucht omdat zij vreesden voor hun leven en dit tot op heden het geval is en dienden daarom een eerste asielaanvraag in. Zij hebben hier ondertussen in veiligheid geleefd, in tegenstelling tot de situatie in het land van herkomst en dienden aanvragen in teneinde hun verblijf te regulariseren. Zij meenden dat dit voldoende zou zijn maar nu ze hebben vastgesteld dat dit niet zo is hebben zij hun precare situatie in hun land van herkomst toegelicht en asiel aangevraagd.

Verzoekers kunnen daar niet in veiligheid terecht! Men stelt dat dit een veilig land is maar in het Belgisch reisadvies worden volgende opmerkingen gemaakt:

"Wegens incidenten die aan de grensovergang tussen Noord-Kosovo en Servië kunnen plaatsvinden, wordt het reizigers afgeraden om Kosovo te betreden of te verlaten via de grensovergangen van Jarinje ("Gate 1") en Brnjak ("Gate 31").

Het wordt reizigers ook afgeraden door de municipaliteiten van Zvecan, Zubin Potok, Leposavic en Noord-Mitrovica te reizen.

Waakzaamheid is geboden in de rest van het land."

Tevens wordt nog het volgende opgemerkt:

“Kosovo is in de regel vrij veilig voor buitenlanders, maar waakzaamheid blijft geboden” en “In de grensgebieden waar meer illegale handel en smokkel plaatsvindt – waaronder mogelijks die van wapens - is het risico op criminaliteit hoger”

Dat de beslissingen flagrant onzorgvuldig zijn!

Men gaat volledig voorbij aan het feit dat het leven van verzoekers wel degelijk in gevaar is, indien zij dienen terug te keren.

Dat er duidelijk gesteld wordt dat ze geconfronteerd worden met ernstige bedreigingen wegens zijn uitingen over de nieuwe islamitische regels en het feit dat ze jongeren naar Irak en Syrië wilden sturen om daar te gaan strijden!

Als zij dienen terug te keren naar Kosovo ondervinden zij problemen in de Kosovaarse maatschappij.

Dat het dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij om het dossier van verzoekers niet grondig individueel en zorgvuldig te onderzoeken!

Dit is flagrant onredelijk en onzorgvuldig!

De bestreden beslissingen dienen dan ook vernietigd te worden.

Dat uit het asielrelaas van verzoekers duidelijk blijkt dat zij een doelwit vormen en er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in hoofde van verzoekers. Deze vrees komt door de uitspraken van verzoeker over de nieuwe islamitische regelgeving.

Het lijkt echter alsof het CGVS er alles aan doet om negatieve beslissingen te kunnen nemen, zonder de gegronde vrees van verzoekers grondig en individueel te onderzoeken.

Verzoekers begrijpen niet hoe CGVS negatieve beslissingen inzake hun asielaanvraag kan nemen!

Dat ook dit onredelijk en onzorgvuldig is van het CGVS!

Dat het CGVS hier flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel schendt, door geen rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, en deze beslissingen bovendien onvolledig te motiveren!

Uit de acties van het CGVS lijkt het zeer duidelijk dat zij er eerder op gericht zijn de vluchtelingenstatus en het statuut van subsidiaire bescherming te weigeren aan verzoekers en dit zonder hun asielrelaas grondig en individueel te willen onderzoeken.

Verzoekers kunnen zich ook niet elders vestigen in Kosovo wegens deze problematiek.

Dat verwerende partij flagrant weigert de situatie grondig te onderzoeken.

Ten eerste is het in de praktijk mogelijk dat individuen in de onmogelijkheid verkeren om bijvoorbeeld accommodatie te vinden. Deze personen hebben wellicht geen steun van familie en een gemeenschap in het voorgestelde gebied.

Discriminatie en de slechte economische omstandigheden vergroten de moeilijkheden bij het zich opnieuw vestigen in het land.

Ten tweede, minderheden ondervinden specifieke moeilijkheden bij het vinden van toegang tot hulp.

Ten derde blijkt dat de hulp voorzien door de overheid waarschijnlijk ontoereikend is.

Men weigert te onderzoeken of verzoekers een netwerk hebben waar zij terecht zouden kunnen voor steun en hulp.

Verzoekers zijn al meer dan 5 jaar niet meer in hun land van herkomst geweest!

Dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de specifieke situatie van verzoekers!

Dat zij kinderen hebben die hier in veiligheid school lopen en waarvan het jongste hier geboren is en België het enige land is waar ze verbleven heeft.

Uit het voorgaande en de specifieke situatie van verzoekers blijkt zeer duidelijk dat verzoekers zich niet redelijkerwijs kunnen vestigen omdat ze in Kosovo geen onderkomen hebben.

Zij hebben in Kosovo geen accommodatie en kunnen zich niet tot de overheid richten.

Verzoekers zijn hun land van herkomst ontvlucht uit schrik voor hun leven! Hoe zullen ze hen ontvangen, als ze te weten komen dat zij een asielaanvraag hebben ingediend in het buitenland?

b) Aangaande de schending van art. 3 EVRM

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: “niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.”

Verzoekers hebben schrik dat zij slachtoffer zullen zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar Kosovo gezien de problemen die ze ondervonden naar aanleiding van de uitlatingen van verzoeker over de nieuwe islamitische regelgeving.

Dat zij dan ook onder de bescherming vallen van art. 3 EVRM.

Verzoekers begrijpen niet waarom verwerende partij hier weigert rekening mee te houden. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Verzoekers hebben immers in België een onderkomen. Indien verzoekers dienen terug te keren, al dan niet in hun stad, zullen verzoekers in de armoede terechtkomen gezien zij daar niet kunnen terugvallen op personen die voor hen kunnen zorgen.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door hier geen rekening mee te houden.

Verzoekers zijn al meer dan 5 jaar niet meer in hun land van herkomst geweest.

Bovendien kunnen verzoekers dit niet toepassen op hun persoonlijke situatie. Zij kunnen immers niet terugkeren naar hun land van herkomst! Zij zijn Kosovo lang geleden ontvlucht uit schrik voor hun leven en hebben de banden verbroken en alles en iedereen daar achtergelaten. Nu hebben verzoekers ook kinderen waar zij moeten aan denken.

Zij kunnen de kinderen toch niet meenemen naar het land dat zij jaren geleden zijn ontvlucht uit schrik voor hun leven?! Het jongste kind is hier geboren en heeft nooit elders verbleven.

Het mag duidelijk zijn dat verzoekers nergens meer terecht kunnen in hun land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art. 3 EVRM.

c) Schending van art. 3 van het IVRK

Ook art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land" Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

De belangen van de kinderen zullen altijd vooropgesteld worden, dit wordt expliciet verklaard in artikel 3 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

Art 3 IVRK:

"1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuur maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht."

De belangen van de kinderen dienen steeds vooropgezet te moeten worden!

Dat de kinderen niet alleen kunnen achterblijven zonder hun ouders!

De kinderen hebben het recht om de ouders te kennen en door hen te worden verzorgd, dit wordt expliciet verklaard in artikel 7 § 1 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

"Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd."

Dat verzoekers het recht hebben op een relatie met hun kinderen, verzoekers kunnen niet terugkeren naar Kosovo en hun kinderen achterlaten!

Immers art 9 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind verklaart het volgende:

"1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de

ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind."

Dat het duidelijk is dat de kinderen van verzoekers het recht hebben een band met de ouders te onderhouden, en dat zij die kans ook moet kunnen krijgen!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders. Hier bestaat één uitzondering op: een scheiding is mogelijk als de bevoegde autoriteiten vinden dat dit noodzakelijk is in het belang van het kind.

Dat duidelijk mag blijken dat dit niet het geval is! Hoe kunnen de kinderen een band opbouwen met hun ouders als verzoekers België dienen te verlaten?!

Hier wordt met het welzijn van de kinderen gespeeld in de meest negatieve zin!

Bovendien sprak het Europees Hof zich reeds uit in een vergelijkbare zaak, nl: Case of Nunez v. Norway (Application no. 55597/09) - 28 June 2011

In dit arrest wordt het volgende vermeld:

§1. It is to be noted that from their birth in 2002 and 2003, respectively, until the City Court's judgment of 24 May 2007 in the custody case, the children had been living permanently with the applicant, who had also assumed their daily care since her separation from their father in October 2005. (...) As observed by the Supreme Court minority, together with the father, the applicant was the most important person in the children's lives.

§2. Also, an equally important consequence of the said judgment of 24 May 2007 was that the children, who had lived all their lives in Norway, would remain in the country in order to live with their father, a settled immigrant.

§3. Moreover, in the assessment of the Supreme Court's minority, the children had experienced stress, presumably due to the risk of their mother's being expelled as well as disruption in their care situation, first by their parents' being separated, then by being moved from their mother's home to that of their father. They would have difficulty in understanding the reasons were they to be separated from their mother. Pending her expulsion and the two-year re-entry ban she would probably not return to Norway and it was uncertain whether they would be able to visit her outside Norway. The Court has taken note that, as observed by the Supreme Court's majority, Mr O. stated that, in the event that the applicant were to be expelled, he would facilitate contacts between the children and her, notably during summer and Christmas holidays. According to the Supreme Court's majority, there was no reason to assume that it would not be possible to maintain contact between the children and the applicant during the expulsion period. Nevertheless, the Court observes that, as a result of the decisions taken in the expulsion case and in the custody case, the children would in all likelihood be separated from their mother practically for two years, a very long period for children of the ages in question. There is no guarantee that at the end of this period the mother would be able to return. Whether their separation would be permanent or temporary is in the realm of speculation. In these circumstances, it could be assumed that the children were vulnerable, as held by the minority of the Supreme Court.

Dat de bestreden beslissingen dan ook vernietigd dienen te worden!

Dit werd immers reeds verschillende malen bevestigd door uw Raad:

Arrest nr. 97 183 d.d. 21.02.2013 stelt het volgende: "De Raad stelt evenwel vast dat noch uit de eerste bestreden beslissing noch uit het administratief dossier kan worden opgemaakt of worden vastgesteld dat in casu een evenwichtige en redelijke beoordeling werd gemaakt van alle in het geding zijnde belangen, minstens dat in het bijzonder rekening werd gehouden met de belangen van verzoekers minderjarige dochter.

De verwerende partij blijft voorts in gebreke om dit aan te tonen in haar nota met opmerkingen, daar zij zich beperkt tot de opmerking dat dat de eerste bestreden beslissing enkel betrekking heeft op verzoekers en niet op haar minderjarig kind.

In de mate dat verwerende partij aldus van mening is dat er geen terdege rekening moest worden gehouden met het hoger belang van de minderjarige dochter, en in de mate dat noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij de vereiste beoordeling heeft gemaakt van alle in het geding zijnde belangen, is een schending van artikel 12bis, §7 van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing."

Ook arrest nr. 136 751 d.d. 21.01.2015 stelde nog het volgende:

"noch uit de motiveren van de eerste en tweede bestreden beslissing noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van deze bestreden beslissingen rekening heeft gehouden met het hoger belang van verzoekers' kinderen. Ze worden zelfs niet op de bestreden beslissingen vermeld. (...) waar in aanloop naar, dan wel het nemen van de bestreden beslissingen geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, in casu het hoger belang van de kinderen van verzoekers, kan de Raad allen maar vaststellen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen niet is tegemoet gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet."

Dat het duidelijk is dat verzoekers de kans moeten krijgen om de opvoeding van hun kinderen op zich te nemen, en dat een eventuele repatriëring naar Kosovo een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee zou brengen ten opzichte van de kinderen van verzoekers.

3.2.M.b.t. de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus

Dat de materiële motiveringsverplichting geschonden werd door het Commissariaat Generaal aangezien men verzoekers gewoon afwijst om het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen zonder enige gegronde uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij hun echte, individuele redenen na te gaan.

De bestreden beslissingen laten na te motiveren waarom verzoekers ook niet de subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

Dat het CGVS dient te motiveren in haar beslissingen waarom verzoekers ook niet in aanmerking komen voor het subsidiaire beschermingsstatuut.

Bezwaarlijk kan men stellen dat wordt gemotiveerd waarom verzoekers eveneens het subsidiaire beschermingsstatuut wordt geweigerd.

Dat indien men het dossier van verzoekers grondig onderzoekt niet ernstig getwijfeld kan worden aan het feit dat zij wel degelijk afkomstig zijn uit Kosovo en problemen kennen en niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

Uit de motivering van het CGVS blijkt niet dat artikel 48/4 § 2 a, b en c onderzocht werd, terwijl daar in de context van verzoekers wel degelijk voldoende redenen voor zijn.

Dat de motivering van het CGVS m.b.t. de subsidiaire bescherming manifest ontoereikend is op dit vlak. Het CGVS is verplicht alle elementen te onderzoeken op hun belang ten aanzien van zowel het vluchtelingenstatuut als het statuut van subsidiaire bescherming.

Men heeft echter nooit onderzocht of verzoekers niet in aanmerking komen voor het subsidiaire beschermingsstatuut.

Dat het CGVS hier dan ook in gebreke is gebleven.

Het CGVS nam negatieve beslissingen m.b.t. de asielaanvraag van verzoekers zonder evenwel na te gaan of zij in aanmerking komen voor het subsidiaire beschermingsstatuut, minstens werd dit niet gemotiveerd.

Indien het CGVS van mening is dat de personen niet beantwoorden aan de definitie van vluchteling dient te worden nagegaan of zij eventueel in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming.

Dat het CGVS hier in gebreke is gebleven en de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut heeft miskend.

Dat verzoekers de subsidiaire bescherming nodig hebben.

Indien het CGVS van mening is dat de persoon niet beantwoordt aan de definitie van vluchteling dient te worden nagegaan of deze eventueel in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Dit is het geval indien er:

"zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen"

Indien verzoekers dienen terug te keren hebben zij schrik dat zij slachtoffer zullen zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeert .

Een onmenselijke of vernederende behandeling is een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat door de beslissingen van het CGVS de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut miskend worden aangezien zij geen afdoende motivering aangeeft waarom men verzoekers weigert. Men onderzoekt of motiveert niet eens waarom verzoekers niet in aanmerking komen voor het subsidiaire beschermingsstatuut.

Beide statuten dienen onderzocht te worden en gemotiveerd te worden!

Het CGVS heeft de plicht elk dossier individueel en grondig te onderzoeken. Het CGVS heeft in het geval van verzoekers nagelaten dit te doen.

De beslissingen zoals ze genomen werden door het CGVS zijn dan ook een flagrante schending van de materiële motiveringsplicht.

Op geen enkele wijze motiveert het CGVS in haar beslissingen waarom verzoekers geen subsidiaire bescherming krijgen!

Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden, en het gebrek aan zekerheid is het dus onmogelijk om terug te keren naar hun land van herkomst.

Dat verzoekers werkelijk bescherming nodig hebben gelet op hun situatie.

De bestreden beslissingen zijn m.b.t. de subsidiaire bescherming, dat een apart statuut vormt, niet afdoende gemotiveerd.

Het is voldoende een risico te lopen om in aanmerking te komen voor het statuut. Dat dit in casu bij verzoekers het geval is.

Dat zij dan ook de subsidiaire bescherming nodig hebben.

Dat de motivering van het CGVS manifest ontoereikend is op dit vlak en niet redelijk te verantwoorden gelet op de situatie in het land van herkomst van verzoekers.

Dat door de beslissingen van het CGVS de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut, gelet op het voorgaande, miskend worden aangezien zij geen afdoende motivering aangeven waarom zij verzoekers weigeren.

De beslissingen zoals ze genomen werden door het CGVS zijn dan ook een flagrante schending van de materiële motiveringsplicht.

Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden, en het gebrek aan zekerheid is het dus onmogelijk om terug te keren naar hun land van herkomst."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegen verzoekers het Belgisch reisadvies voor Kosovo bij het verzoekschrift.

2.2. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet verzoekers niet om aan te tonen dat er, wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Verzoekers zijn evenwel afkomstig uit een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, zijnde Kosovo, en bijgevolg geldt een vermoeden dat er in hoofde van de asielzoeker in dat geval geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekers om duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks hun afkomst van een veilig land, Kosovo in specifieke omstandigheden waarop zij zich kunnen beroepen niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Deze bewijslast rust op verzoekers. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom de asielaanvraag van verzoekers al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 in het kader van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

De Raad merkt nog op dat verzoekers verweer bij het begin ten onrechte uitgaat van het feit dat de bestreden beslissingen werden genomen bij gebrek aan elementen zoals bedoeld in artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, te meer deze wetbepaling niet geldt bij een eerste asielaanvraag. Na individueel onderzoek heeft de Commissaris-generaal besloten dat blijkt dat de verzoekers geen of onvoldoende elementen naar voren brengen waaruit blijkt dat zij in hun land van herkomst daadwerkelijk vervolgd worden of een reëel risico op ernstige schade lopen, zodat hun asielaanvraag niet in overweging werd genomen.

2.3. Het louter voorhouden dat verzoekers ervan overtuigd zijn dat zij voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en het volharden in hun verklaringen, laat niet toe de motivering van de bestreden beslissingen te weerleggen.

Waar zij verwijzen naar een reisadvies van diplomatie.be over de algemene veiligheid in Kosovo, dat bestemd is voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen, tonen zij geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op

ernstige schade aan. Zij weerleggen, noch ontkrachten daarmee de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 7, nrs. 1, 2 en 5). Zij tonen daarmee ook niet aan dat de Commissaris-generaal uit deze informatie de verkeerde conclusie heeft getrokken.

Verzoekers tonen niet concreet aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met hun specifieke situatie, met name dat zij al vijf jaar niet meer in Kosovo zijn geweest. Uit de bestreden beslissing blijkt dat hiermee wel degelijk rekening werd gehouden en terecht wordt gewezen op het feit dat zij in oktober 2011 in België zijn aangekomen, pas een eerste verblijfsaanvraag hebben ingediend in 2013 en tot 3 oktober 2016 hebben gewacht om een asielaanvraag in te dienen. De Raad sluit zich aan bij de zienswijze van de Commissaris-generaal dat de houding van verzoekers niet getuigt van ernstige problemen die wijzen op een nood aan internationale bescherming. Bovendien merkt de Raad nog op dat verzoekers ook in Frankrijk in aanraking kwamen met de autoriteiten en aldaar geen melding hebben gemaakt van een nood aan internationale bescherming, alsook dat beide verzoekers hebben aangegeven dat familieleden als vluchtelingen zouden zijn erkend, zodat geenszins wordt aanvaard dat zij onwetend waren over de te volgen procedure (DVZ-verklaring, stuk 8, p. 8). Deze vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid en de ernst van de voorgehouden problemen.

Verzoekers laten tevens de paragraaf van de bestreden beslissingen ongemoeid waar wordt gemotiveerd dat aan de voorgehouden problemen in Kosovo omwille van een bekering tot het katholicisme geen geloof kan worden gehecht. Dit geldt eveneens voor de paragraaf over de problemen omwille van verzoekers non-conformisme aan de nieuw opgelegde regels door de imams en de buitenlandse NGO's. De vaststellingen in de bestreden beslissingen op dit punt zijn pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoekers beweren dat zij in armoede zullen terechtkomen, zonder netwerk waarop zij kunnen steunen, dat hun kinderen, waarvan er één in België werd geboren, in België in veiligheid school lopen, valt dit betoog niet onder de nood aan internationale bescherming. Verzoekers tonen met deze toelichting immers niet aan dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekers nog vragen om rekening te houden met de belangen van de kinderen, merkt de Raad op dat *in casu* geen beslissing wordt genomen over de kinderen, noch een verwijderingsbeslissing door de minister of zijn gemachtigde, zodat het betoog op dit punt niet dienstig is. In elk geval heeft noch de bestreden beslissing, noch het arrest van de Raad tot gevolg dat verzoekers bij een terugkeer naar Kosovo hun kinderen dienen achter te laten. De rechtspraak waar verzoekers naar verwijzen, los van het feit er geen precedentenwerking bestaat, heeft bovendien geen betrekking op de behandeling van een asielaanvraag, zodat deze hier niet dienstig is.

Verzoekers kunnen tot slot niet worden gevolgd dat de bestreden beslissingen niet motiveren aangaande de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad komt immers in navolging van de Commissaris-generaal tot het besluit dat de aangehaalde problemen ongeloofwaardig zijn en dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen hoe dan ook de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Uit de verklaringen en de door verzoekers bijgebrachte documenten blijkt niet duidelijk dat, wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. De Commissaris-generaal kon dan ook correct steunen op artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet om de asielaanvraag niet in overweging te nemen.

2.4. Waar verzoekers vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers terug te sturen naar de Commissaris-generaal teneinde deze verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de Commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer*

2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoekers vragen kan de Raad derhalve de beslissingen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2, § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging wordt niet ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

S. VAN CAMP